

Man vendte herefter tilbage til dagsordenens første punkt, der var:

Forespørgsel til økonomiministeren af Poul Schlüter og Stetter.

Forhandlingen genoptoges.

Christoffersen (V):

Jeg vil gerne ligesom hr. Stetter allerførst takke økonomiministeren for den pæne, afdæmpede tale præget af departementale vendinger, som vi havde fornøjelsen af at lytte til. Hvis socialdemokratiets ordfører, hr. Erling Olsen, havde haft mulighed for at være til stede her under debatten, så ville jeg også have takket ham for hans pæne og afdæmpede tale. Men jeg må samtidig sige, at jeg er aldeles uenig med økonomiministeren og også med hr. Erling Olsen i den relativt optimistiske fremstilling, de gav af de økonomiske problemer. Jeg beklager i og for sig, at både økonomiministerens og hr. Erling Olsens tale var præget af en relativt optimistisk grundtone, for det gør det efter vor bedste opfattelse vanskeligere end nødvendigt på et senere tidspunkt, om et par måneder, at skabe den fornødne forståelse i befolkningen for, at der må gennemføres en meget stram politik, en politik præget af alvorlige og upopulære indgreb.

Hvorfor er vi kommet i en situation som den, vi er i i øjeblikket? Det økonomiske råds formandskab har jo i sin sidste redegørelse for de økonomiske problemer beskæftiget sig meget med det, de kalder den fundamentale skævhed i den danske økonomi. Det, som er vanskeligheden for os, kan vel meget kort sammenfattes derhen, at vi gennem en årrække næsten systematisk har forringet vores internationale konkurrenceevne. Det gik nogenlunde upåagtet hen i en periode, hvor vi kunne sælge næsten alt, hvad vi fremstillede, også næsten uanset til hvilken pris det skulle være, men nu, hvor vi er kommet i en situation, hvor det på de internationale markeder virkelig drejer sig om at være konkurrencedygtig på prisen, så afslører denne fundamentale svaghed sig altså.

Der er sket det i Danmark i modsætning til andre lande, at vores omkostninger, og først og fremmest vores lønomkostninger og renteomkostninger, er vokset i et overordentligt kraftigt tempo. Sammenligner vi

f. eks. med lønudviklingen herhjemme, så er den jo de sidste 4-5 år løbet ca. 20 pct. hurtigere end udviklingen i de fleste andre industrilande, og det er denne svækkelse af vores konkurrenceevne, som skaber to selvstændige danske problemer.

Det giver os et selvstændigt arbejdsløshedsproblem, som ikke forsvinder, bare fordi der bliver fuld beskæftigelse ude omkring i den øvrige verden. Vi vil stadig stå tilbage med 120.000, 130.000, måske 150.000 arbejdsløse både i 1977 og i 1978, selv om det internationale opsving skulle skabe virkelig gang i økonomien i USA, i Tyskland, i Norge og i Sverige.

Det skaber også et andet selvstændigt dansk problem, nemlig et stort betalingsbalanceunderskud. Jeg vil godt her understrege det, hr. Stetter bad om, for jeg synes, det er helt rimeligt, at vi ved en lejlighed som denne får svar på spørgsmålet om, hvor stort det underskud nu efter regeringens skøn bliver. Da vi omkring årsskiftet fik regeringens og Nationalbankens vurdering af, hvordan situationen ville tegne sig i 1975 og i 1976, så fik vi jo at vide dengang, at mens underskuddet i 1975 blev på ca. 3½ mia kr., så måtte vi nok regne med omkring 5 mia kr. i 1976, men det tal ved vi jo alle sammen ikke længere kan holde. Derfor lyder mit spørgsmål altså ligesom hr. Stetter: er det 6, er det 7, eller er det 8 mia kr., eller er det måske et endnu højere tal, vi skal op på? Det økonomiske råds formandskab siger jo 7-8 mia kr., og der er dem, der har været højere oppe endnu. At vi kommer højt op, giver sig jo af sig selv, for alene i de tre første måneder af i år har vi jo haft et underskud på omkring 3 mia kr. I april måned slipper vi næppe med at skulle lægge mindre end yderligere 1 mia kr. til de 3 mia kr., og sådan som udviklingen har været i importen i april måned, kan vi næppe heller regne med, at betalingsbalancetallene for maj bliver særlig lystige, og så har vi jo allerede nået et underskud, som efter det oprindelige skøn skulle have gået på hele året. Jeg lægger altså vægt på, at vi nu får regeringens bedste vurdering af, hvad det er, vi står til, hvis ikke der sker en ændring i den økonomiske politik.

Så kan man jo spørge: ja men hvad er det så, der har ført til specielt valutaproblemerne i dette forår, for det kan vel ikke